

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **nezl. L. A.**, zast. otcem jako zákonným zástupcem: D. A., zast. Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem, se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 56 Az 183/2007 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 31. 1. 2008, č. j. 56 Az 183/2007 – 21, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2007, č. j. OAM-1416/VL-09-ZA05-2006, jímž bylo vysloveno, že se jí neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Rozhodnutí žalovaného vycházelo z toho, že žadatelka se narodila v České republice, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal její otec jako zákonný zástupce s tím, že důvodem podání žádosti je snaha o sloučení rodiny, když žadatelčiny rodiče i jeden sourozenec rovněž požádali o udělení mezinárodní ochrany. Otec jmenované dále uváděl, že v případě návratu do vlasti by mohl být uvězněn a dcera by byla umístěna do dětského domova. Ve vlasti by také nemohla svobodně vyznávat svoji víru. Správní orgán především zkonstatoval, že skutečnost žadatelčina narození v České republice vylučuje možnost, že by mohla ve své vlasti vyvíjet činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Dále správní orgán dospěl k závěru, že žadatelka o udělení mezinárodní ochrany nespĺňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, přičemž současně připomenul, že správní orgán svým rozhodnutím č. j. OAM-1169/VL-20-ZA05-2006, jejímu otci mezinárodní ochranu neudělil. Obavy žadatelčina zákonného zástupce, že jeho dcera nebude moci svobodně vyznávat svoje náboženství označil správní orgán za nepodložené (výroční zpráva MZ USA za rok 2006 naopak potvrzuje, že uzbecká Ústava zaručuje svobodu vyznání) a navíc v ryze hypotetické rovině, protože nezletilý žadatelce je pouhý rok. Rozsudek krajského soudu pak vycházel z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ve shodě se zákonem, byl řádně zjištěn skutkový stav věci, řádně byly učiněny právní závěry.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

V projednávané věci konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatelka v kasační stížnosti argumentuje důvody podřaditelnými ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

Námítky stěžovatelky ve smyslu písm. a) citovaného ustanovení spočívají v tom, že soud nesprávně interpretoval § 2 odst. 6 ve spojení s § 12 zákona o azylu, stěžovatelka má za to, že skutečnosti, které v průběhu správního řízení objasnila, jsou podřaditelné pod pojem pronásledování ve smyslu zákona o azylu, nebo minimálně pod důvody stanovené pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Zemi původu opustila a žádost o udělení azylu podala kvůli náboženské diskriminaci, které byla ona a její rodina vystavena ze strany soukromých osob i veřejných orgánů (ze spisu vyplývá, že otec stěžovatelky vyznával čistý islám). Otec stěžovatelky v průběhu správního řízení uvedl, že o udělení azylu v České republice požádal z toho důvodu, že by ve vlasti v budoucnu nemohla vyznávat svou víru a v případě jeho uvěznění by byla umístěna do dětského domova. Současně poukázal na skutečnost, že v České republice požádala (o mezinárodní ochranu) i celá rodina nezletilé. Stěžovatelka pak v rámci žaloby poukázala na skutečnost, že správní orgán porušil ustanovení procesního předpisu, pokud jde o zjišťování skutkového stavu věci, kdy tento stav řádně zjištěn nebyl.

V souladu s písm. d) výše citovaného ustanovení s. ř. s. stěžovatelka poukazuje na to, že se krajský soud se přes v žalobě uvedené námítky s názorem krajského soudu ztotožnil, což stěžovatelka považuje za nesprávné.

Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Na námítky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Vzhledem k tomu, že nezletilá stěžovatelka se narodila v České republice, v zemi původu dosud nebyla, tato skutečnost sama o sobě vylučuje možnost že mohla ve své vlasti vyvíjet činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. V této souvislosti Nejvyšší správní soud, a to shodně jako krajský soud, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 - 40, v němž se uvádí: *Ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, navíc žalobkyní ani v zemi původu neprojevená, takovýmto důvodem není.* Stěžovatelka svoje obavy odvozuje od obav svého otce, k čemuž Nejvyšší správní soud připomíná, že ani jemu nebyla žalovaným správním orgánem mezinárodní ochrana udělena. Ze své evidence Nejvyšší správní soud zjistil, že otec stěžovatelky ve věci mezinárodní ochrany neuspěl ani v následném soudním přezkumu rozhodnutí žalovaného, když nebylo vyhověno jak jeho žalobě (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2008, č. j. 56 Az 184/2007 - 31), tak jeho kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 Azs 98/2008 - 72). Obdobně Nejvyšší správní soud ze své evidence zjistil, že stejně tak nebyla mezinárodní ochrana udělena dalším členům rodiny stěžovatelky,

kteří o její udělení žádali (matka E. T., nar. X, a sestra nezl. K. A., nar. X), a rovněž i v jejich případech nebylo v následném soudním přezkumu vyhověno ani jejich žalobě (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2008, č. j. 56 Az 180/2007 – 22), ani jejich kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 2 Azs 79/2008 - 59). Za tohoto stavu věci nemělo a nemá v případě stěžovatelky místo ani požadované udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Udělení takového druhu azylu je totiž možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o azyl, jak uvedl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publ. pod č. 388/2004 Sb. NSS.

Pokud jde o námitku směřující proti tomu, že se krajský soud ztotožnil se zjištěním skutkového stavu žalovaným, které stěžovatelka nepovažovala za řádné, k tomu Nejvyšší správní soud poukazuje na řadu svých rozhodnutí, v nichž se obdobnými námitkami podrobně zabýval, viz např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, eventuálně rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu